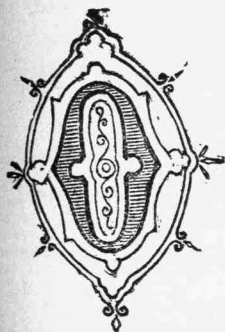

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΕΝΙΔΟΣ

Ἰωάννης Μιχόπουλος, γέρων πολιὸς ἐκ Παύλι-
τσας τῆς Φυγαλείας, ἔζη εὐδαιμόνων ἐν τῷ μέσῳ
ἄβραμιαίας οικογενειακῆς εὐδαιμονίας, περιστοι-
χούμενος ἀπὸ πολυπληθεῖς ἀπογόνους, δις ἀναδι-
πλασιασθεὶς ἄχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ἀλλὰ καὶ
δις ἀπλοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀμειλίχτου Χάρωνος. Τὸ
τρελλὸ ὅμως παιδί τῆς Ἀφροδίτης, θέλον νὰ δο-
κιμάσῃ εἰς τραχὺ σῶμα τὴν ἀκωκὴν τοῦ βέλους
του, ἐξέλεξε τὴν καρδίαν τοῦ Ἀβραάμ τούτου,

ἀλλ' αὐτὴ εὐρέθη, φεῦ! ἀπαλή, καὶ τὸ ὄξυ βέλος τὴν ἐσοῦβλισεν, ὡς
τὸ σουβλίον κόσσυφον παχύν. Καθὼς εἰς τρεμοσβύνουσαν θρυαλλίδα
ὑπαυγάζει ἐνίοτε στιγμιαίως φῶς ἀπροσδόκητον, οὕτω καὶ εἰς τοὺς
ὀφθαλμοὺς τοῦ γέροντος, τοὺς θολοὺς ὡς ὄμμα προβατίνας, σπινθηρο-
βολεῖ φλογερὸν πῦρ ἔρωτος πρὸς ἀφροπλασμένην ποιμενίδα τοῦ χωρίου
του, καὶ τὸ πρὶν νωθρὸν σῶμά του, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παντοδυνάμου
ἔρωτος σπαργᾷ καὶ τοῦτο ἐκ σφρίγγους νεανικοῦ. Τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα
ὁ γέρων, παρακολουθεῖ πιστῶς, ὡς ἡ σκιά τὸ σῶμα, τὴν Ἀμαρυλλίδα
του εἰς χλοάζοντα τοπεῖα, ὅπου αὐτὴ ὀδηγεῖ τὰ αἰπόλια, καὶ ὑπὸ τὸ
πρόσχημα συγγενείας καὶ ἐξοχικῆς γειτονίας, πλησιάζει αὐτὴν καθ'
ἐκάστην δειλὸς, ὡς ἔρωτευμένος νεανίσκος, καὶ μόλις συγκρατῶν τὴν
χοροπηδῶσαν καρδίαν του ὑπὸ τὰ λάσια στέρνα του. Αἱ καθημεριναὶ
συναστροφαὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ῥωμαντικῆς καὶ ἔρωτοτρόφου φύσεως
ὑποθάλλουσι καὶ κρατύνουσι τὸν γεροντικὸν ἔρωτά του, ὅστις κρατεῖ τὴν
δύουσαν ζωὴν του ἀκίνητον ἐκεῖ εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ μοιραίου δρομο-
λογίου τῆς φύσεως. Ἡ καρδία του πληροῦται ὀλονὲν ἔρωτος, καὶ μίαν
ἡμέραν ὑπερεκχειλίσασα, ἐκχεῖται, καὶ ὁ γέρων εὐρίσκειται γονυκλινῆς
πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀμαρυλλίδος του, ἀποκαλύπτων τὸν κρύφιον ἔρωτά
του. Ἀνακαγχάσασα ζητεῖ τὰς εὐχὰς του καὶ πετᾷ κοῦφος εἰς τὰ κλα-
διὰ ἢ τρελλῇ ποιμενίς, ἐκδιώκουσα τὰς αἰγὰς τῆς καὶ πληροῦσα τὴν

κοιλιάδα ἀπὸ τοὺς παιδικούς της γέλωτας. Εἶναι δυνατόν, νεάζοντος γήρατος ἔρωσ νὰ εὕρη ἤχῳ εἰς σφριγώσης νεότητος καρδίαν ;

Οἱ ἰατροὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ πληγαὶ εἶναι δυσίατοι καὶ σκληροτράχηλοι εἰς τὰ γεροντικά σώματα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐρωτικῶν βελῶν τὰ τραύματα εἶναι μᾶλλον ὀδυνηρὰ καὶ δυσεπούλωτα εἰς τὰς γεροντικὰς καρδίας. Παρῆλθον ἕκτοτε δέκα ἡμέραι καὶ ὁ γέρον ἐραστής, μὴ ἀντέχων πλέον εἰς τὸν σκληρὸν χωρισμὸν, καλεῖ ἐκ Σουλιμᾶ τῆς Τριφυλίας φυγοδίκους, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν περιβοήτου τινὸς Κόρδα, καὶ ἐνθυμηθεὶς τοὺς ἠρωϊκοὺς χρόνους τοῦ 63— καθ' οὓς ἔπαλλε τὸ ξίφος, ἐμποροῦμενος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὰς ἀρπακτικὰς ἰδέας τῶν χωρικῶν τῆς τότε ἐποχῆς — κρεμᾷ τὸ γιαταγάνι του, καὶ τὴν δελίην τῆς θῆς τοῦ Ἰουλίου μηνὸς 1893, κεκρυμμένος μετὰ τῶν φυγοδίκων ἐκεῖ ἔνθα εἰς μάτην ἀντήχησαν ἐπὶ τοσοῦτον οἱ περιπαθεῖς στεναγμοὶ του, ἀρπάζει τὴν βοδοπλασμένην βοσκοπούλαν καὶ φεύγει εἰς τὰ ὄρη. Μάτην οἱ συγγενεῖς τῆς κόρης ἐκστρατεύουσι κατ' αὐτοῦ μάτην τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα τὸν καταζητοῦσιν. Ὁ ἐραστής εἶναι πολύπειρος, καὶ ἔπηξε τὴν φωλεάν του εἰς δυσεῦρετον φουντωμένην βραχοῦλαν, ὅπου ἀφόβως πλέον εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἀμαρυλλίδος του, ἀπαγγέλλει μὲ τὴν γεροντικὴν του φλυαρίαν τὸ ἐρωτικὸν του συναξάριον. Ἄλλ' ὅ,τι οἱ διῶκται δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατορθώσωσιν, ἡ πονηρὰ κόρη κατῴρωσε μόνη. Ὑποκρίνεται μὲ τὴν ἔμφυτον περὶ τοῦτο δεινότητα τοῦ γυναικείου φύλου, ὅτι οἱ στεναγμοῖτοῦ ἀπαγωγέως της ἀρχίζουσι νὰ τὴν συγκινῶσι, τὸ βλέμμα της γαληνιοῦται καὶ ψαύει ἐπιχαρίτως τὴν πολιὰν γενειάδα τοῦ γέροντος, ἀνταποδίδουσα τὰς θωπείας του. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸν γελοῖον γέροντα νὰ ψιθυρίζῃ λέξεις ἔρωτος εἰς τὸ οὖς τῆς κόρης καὶ ἄς τὸν περιμένωμεν εἰς Κυπαρισσίαν, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, ὅπου μετὰ δύο ἡμέρας εἰσέρχεται σύρων ὑπερηφάνως τὸ τρυφερότατον ἡμισὺ του.

— Τί θέλεις γέροντα ; Ἐρωτᾷ ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Ἐμεῖς, κύρ Εἰσαγγελέα, ἐγὼ καὶ ἀποδῶ ἡ κύρ Ἀγγελικοῦλα ἐπαρθήκαμε καὶ ἤρθαμε νὰ μᾶς συχωρέσης.....

— Τὸ ὄνομά σου γέροντα, ἀπὸ ποῦ εἶσαι ;

— Εἶμαι ὁ Γιαννάκης ὁ Μιχόπουλος ἀπὸ τὴν Παύλιτσα.

— Τὸ δικό σου, κόρη μου ;

— Ἀγγελικὴ Ζάγκου.

— Τὸν θέλεις γιὰ ἄντρα σου αὐτόν ;

— Ὅχι! Μ' ἔκλεψε μαζὺ μὲ κάτι φυγοδίκους καὶ τὸν ἔφερα ἐδῶ γὰ τὸν βάλετε φυλακὴ. Πιάστέτον!—..... Ἄμ.....

Ἄμφιβάλλω κεραυνὸς πίπτων ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ περισσοτέραν κατάπληξιν ἀπὸ τοὺς σκληροὺς λόγους τῆς κόρης. Ὑψοῖ περίλυπα καὶ ἰκετευτικὰ βλέμματα, ἀλλ' αὕτη μένει ἄκαμπτος, καὶ ὁ ἀπερίσκεπτος γέρον ὑρέται εἰς τὰς φυλακάς, ἡ δὲ ἀτίθασσος κόρη τῶν δασῶν ἐπιστρέφει εἰς τὰς αἰγὰς τῆς ἀγνῆ καὶ ἄσπιλος ὡς πρὶν.

Καὶ ἤδη ἀπομένει ἡ τρίτη καὶ τελευταία πρᾶξις. Ὁ γέρον Ἀβραὰμ ἀποθνήσκει ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐξ ἐρωτικῆς ἀπελπισίας καὶ οἱ ἀπόγονοί του ἐκλιπαροῦσι τὸν πατέρα τῆς κόρης, ὅπως σώσῃ τὸν γενάρχην των, προσφέροντες εἰς αὐτὸν χρήματα, εἰς δὲ τὴν κόρην δωροῦντες κτήματα πολλά. Δελεάζεται ὁ πτωχὸς Ζάγκος καὶ πείθει τὴν κόρην του, προφητεύων τὸ προσεχὲς τέλος τοῦ μελλονύμφου τῆς καὶ τὸν ὀνομάζει υἱὸν του. Ἐλευθεροῦται ὁ νυμφίος καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους νταουλιῶν καὶ ζουρνάδων ὠδήγει μετὰ τινος ἡμέρας τὴν περιπόθητον ἐρωμένην του εἰς τὴν νυμφικὴν παστάδα, σφριγῶν, ἀκμαῖος καὶ πλήρης ἔρωτος..... Ὁ κόσμος τοῦ ἡγήθη *πολυτεχνίαν* καὶ μακροβιότητα.

T.

ΤΑ ΥΣΤΕΡΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τὰ ὑστερνὰ λουλούδια, ποῦ εἶχαν ἀπομείνει
στὸν κῆπό σου, ἐπέσαν ἀχνὰ καὶ μαραμμένα.
Ἔλα νὰ ἰδῆς! Τὰ ρόδα, τὰ γιασεμιά καὶ οἱ κρίνοι
στὸ παγωμένο χῶμα κοιμοῦνται ἀδελφωμένα.

Ἡ μαύρη συμφορὰ τους τᾶβαλε πλάι πλάι·
Μὴν τὰ χωρίσης· ἔτσι σκόρπιστα σὰν στεφάνι
στὰ δλόξανθα μαλλιά σου, ποῦ ἀπ' τὸν Ἀπριλομάη
—πέρασαν τόσοι χρόνοι—κι' ἀνθοὺς δὲν ἔχουν βάνη.

Καὶ καθὼς γέρνεις τώρα στὰ δάχρυα βουτημένη,
στὸ νοῦ μου σὰν εἰκόνα ὠραία θὰ προβάλῃς.
Σὰν τὴν παρθένα φύσι ποῦ κλαίει νεκρωμένη,
δταν τὴν ἀγκαλιάζῃ χειμῶνας ἀσπρομάλλης.

Ὀκτώβριος 1894.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

